

[Rehn]

me til at koste det offentlige uanede summer, dersom beslutningsforslaget nød fremme.

Det er allerede nu en velkendt kendsgerning, at det er en uheldig udvikling for vore børn, når børn af disse ikke-arbejdssøgende kvinder i betydelig grad beslaglægger daginstitutionspladser, der oprindeligt var forbeholdt børn fra opløste hjem, børn, der således var anbragt af såkaldt pædagogiske grunde. Som hovedregel vil børnene udvikle sig allerbedst, dersom den ene af forældrene tager sig af dem og tager sig tid til at opdrage dem. Derved opnås også friholdelse for senere anvendelse af samfundets midler til yderligere institutioner.

Det er som sagt fremskridtspartiets opfattelse, at vi må værne om familiemønsteret, og at familien må vedstå sit ansvar over for børnene. Følgelig er det en privat sag og normalt det offentlige uvedkommende at arrangere børnepasning, såfremt begge ægtefæller ønsker at prioritere materielle goder højere end at være noget mere personligt for deres børn.

Fremskridtspartiet ser derfor gerne, at antallet af de mange og meget kostbare børneinstitutioner nedtrappes i rimeligt tempo. I hvert fald må vi vende os imod den yderligere udvidelse af børneinstitutioner, som dette forslag i virkeligheden tilsigter. Vi vender os imod opfostringen af de såkaldte institutionsbørn.

Derimod mener vi som sagt, at det naturlige familiemønster, hvor moderen først og fremmest tager sig af børnene, er det bedste for både børn og mødre. Men er det sådan, at det er uomgængelig nødvendigt, at begge ægtefæller er udearbejdende, vil vi langt foretrække, at forældrene sætter børn i en privat dagpleje i et hjem, hvor antallet af børn ikke overstiger 5. Derved opnår man, at barnet opnår større og mere personlig tilknytning til plejemoderen, end man nogen sinde kan opnå ved at anbringe børnene i institutioner, hvor en snes børn oftest må deles om det mere upersonlige institutionspersonale.

Af disse reelle, livskvalitetsmæssige årsager, om man vil det, vil fremskridtspartiets stemme imod forslaget, og vi deler absolut ikke arbejdsministerens begejstring over, at der er nytillkommet 10.000 daginstitutionspladser.

Holm (V):

Jeg skal indledningsvis udtrykke min tilfredshed med den ændring af gældende praksis, som arbejdsministeren bebudede; ordningen synes at håndtere problemet med pasning af børn ved overtagelse af et anvist arbejde mere smidigt. Den hidtidige praksis kan virke lovlig barsk, men jeg vil gerne understrege, at det fortsat er forældrene, der har ansvaret for børnenes pasning. Det er ikke – og jeg håber ikke, at det bliver – et offentligt ansvarsområde. Henvisningen til manglende mulighed for at få børn forsvarligt passet kan derfor heller ikke blive en gyldig vægringsgrund. Vil man stå til rådighed for arbejdsmarkedet, må man selv sørge for, at man kan påtage sig et anvist arbejde. Det kan i den forbindelse være bekvemt at skyde ansvaret over på kommunerne, men det er altså at vende problemerne på hovedet.

Jeg vil til slut sige, at det ikke er forbudt at sikre sig en mulighed for børnepasning, inden man får anvist arbejde; man behøver jo ikke at udskyde problemet, til man har fået det pågældende arbejde anvist.

Jeg skal med disse bemærkninger afvise forslaget.

Grethe Fenger Møller (KF):

Jeg kan i og for sig være enig med SF i, at det er et centralt spørgsmål, man har taget op i dette forslag. Jeg stillede i sidste folketingssamling et lignende spørgsmål, om hvad man ville gøre for at sikre, at folk kunne påtage sig anvist arbejde, til arbejdsministeren i arbejdsmarkedsudvalget, fordi der på det tidspunkt havde verseret en række sager i pressen, hvor man var inde på, at kvinder skulle have karantæne, fordi de ikke kunne påtage sig anvist arbejde.

Arbejdsministeren sagde i den anledning, at det var et væsentligt spørgsmål, men at det var et spørgsmål, der burde løses i samarbejde med socialministeren. Da vi, ligeledes i sidste folketingssamling, behandlede en række forslag fra SF om foranstaltninger til fordel for kvinderne, oplyste arbejdsministeren, at socialministeren havde taget initiativ til at indskærpe over for kommunerne, at det var deres ansvar at sikre et tilstrækkeligt antal institutionspladser og andre pasningsmuligheder for børn, således at kvinder havde mu-